

SIMAI MIHÁLY

Találkozás az Angyallal

(Dr. Bodosi Mihály idegsebész professzornak,
dísztávirat helyett)

*...s mikor szárnyként suhant már
az ugróléc fölött,
egy Angyal arra szállt:*

*„Szép a magasság, fiam, de annál is
százszorta szebb naponta megölni a halált!...”*

*Fénylett a hang,
zengett a fény,
suhant az Angyal...
Érezte még:
csillag-szikét
csúsztat kezébe:*

*„Légy hát Sebész,
sebezd a Végzetet!”*

*... s mint eleven seb, izzott, lüktetett,
fájt, jajgatott ezrek helyett
a Kés - -
s mint egy virág, úgy nyílt ki tenyerében
a gyötrelmes-győzelmes KÜLDETÉS.*

*- - - s aztán már látomás-magasból nézte,
hogy tölt be időt és teret,
planéták, fénylő csillagrendszerek
s titok-húrok, ideg-végtelenek,
éj-burjánzatok, elvérző erek
között hogy vibrál, hogy rezeg
a tette-bátor, életért
életbe-vágó Szeretet.*

gyógyulásáért gyönyörűt

*építék templomot fiam
gyógyulásáért gyönyörűt
alapjába: bazalt reményt
s imát mely sziklává kövült*

*falaiba: hites csodát
versek hamvait énekek
széllel szálló virágporát
és angyalszárnyú hegedűt
melyből fény árad végtelen*

*gyógyulásáért templomot
építék neked gyönyörűt
beleköltözhetsz Istenem*

valaki mindent elszeret

*Mióta már, hogy létezem...?
S meddig még...?!
Mindegy!... Élvezem!
Kezem, kezem, kezem, kezem
minden szép percre ráteszem.
S kezem, kezem, kezem, kezem
minden ujjában érzem,
minden nap fájva érzem,
hogy kevesebb a kevesem.
S mikor az okát keresem,
rádöbbenek:
valaki mindent elszeret!*

*Valaki mindent elszeret
tőlem, nézzétek, emberek!*

*Viola időt, kék teret,
forró tavat, havas hegyet,
rózsát, regényt, esőt, napot,
hárs-zümmögést, mézillatot,
fény-játékot és felleget.
Valaki mindent elszeret.
Csöndet, koncertet, lomb-zenét,
erdők, vizek tündérszemét,
meleg sugárzást, nyáridőm
zöldjét, aranyát, vörösét.
Reményt, szerelmet, terveket,
szőlőket, boldog kerteket.
Valaki mindent elszeret, mit
nekem nyújtott egyik kezével...
A másikkal most érte nyúl.*

*Valaki mindent elszeret :
a szirmokat, az ágakat,
a tavasz-lázás hársakat,
a szívemhez nőtt társakat,
a hozzám-kezesült csodák
mély-magassági mámorát,
valaki mindent elszeret,
mind a nap-lelkű éveket,
a telitorkú éneket,
az augusztusi fényeket,
zúzmaraiinges februárt,
jázminok boldog májusát,
a lelkem rázó lázakat,
a zöld gombot, mely leszakadt,
a köznapot s az ünnepet
– valaki mindent elszeret!*

*Valaki mindent elszeret:
a lehetőit, a tehetőit,
az erdő-mélyi levegőt,
a létöröm-szitakötőt.*

*Galambokat és sólymokat,
cinkét, csicsörkét, gyurgyalag
csapongó röptét, büszke sast
óvári vén sziklák alatt.
A gyerekkori ízeket,
medgyesi dinnye-dombokat,
muzsikás nyelv-emlékeket.
Valaki mindent elszeret.
Gyulát, a körösparti hárs
édes szerelemillatát,
a kastélykerti koronák
közt átsuhanó ragyogást.
A buszokat, a trolikat,
a hosszú vonat-utakat,
az álmok állomásait,
víg órák áldomásait.
Szeged száz régi szögletét,
a Dóm imádság-ihletét,
fűvészkert fészekmelegét,
boszorkánysziget zöld hevét...
Én mondanám: NE MÉG! NE MÉG!!
– S valaki mindent elszeret.*

*Íme, lássátok, emberek:
valaki mindent elszeret,
amit a szívem megszeret.
Valaki mindent elszólít,
amit a szávam megszólít.
Igényt mindenre tarthatok,
berzengetek, lázonghatok,
de semmit meg nem tarthatok!*

*A legmélyebb, legtengerebb
tengerszem látta szememet.
Vállukra a legszebb hegyek
emeltek a világ felett.
Elbűvölt édes bűvölet,*

*mint féktelen, tüzes palást
lobogtak alkonyat-tüzek.
Voltam élet-királya, ám
a végén mégis ő nevet.
Valaki, valaki, valaki
most tőlem mindent elszeret.*

*Valaki mindent elszeret,
csak a lázongó ihletet
engedi még - a verseket,
hogy elmondhassam: emberek!
vigyázzatok, már nincs idő,*

*valaki mindent elszeret,
ami szerethető.*

